



Иван Вазов

Епилог

В тези песни трепетни душата си излях,  
в тези песни искрени прославих доблестта,  
в тези песни празнични излях си радостта,  
както българин и както човек плаках.

И тази глуха скръб възторга ми трови,  
тежеше както крушум на моя стих крилат:  
защо бе, боже мой, защо бе този рат,  
който с булото траурно безброй сърца зави!

Грамади трупове! Порои братска кръв  
по бойните боля – славянските поля!  
О, родино, не ти подаде знака пръв  
за страшната борба. О, друг кръвта заля!

Ти жъдна бе за мир – показаха ти меч,  
за правда ти молей – неправдата се смя...  
И на – сеч, ужаси по райската земя  
и споменът им гроб за братството е веч.

Мъглите днешни зли кога се разнесат,  
Българию, и ти ще светнеш с лик зарист,  
и силна с правото и с лавъра си чист  
спокойна ще да чуиш всечеловешки съд.

София, 14 февруари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4935>]